

ROALD DAHL

VERSORS

PERVERSOS

Il·lustracions de
QUENTIN BLAKE

Diputació de Barcelona
Xarxa de biblioteques

1225821968

VERSOS PERVERSOS

ROALD DAHL

VERSOS

PERVERSOS

Il·lustracions de
QUENTIN BLAKE

Versió catalana de
MIQUEL DESCLOT

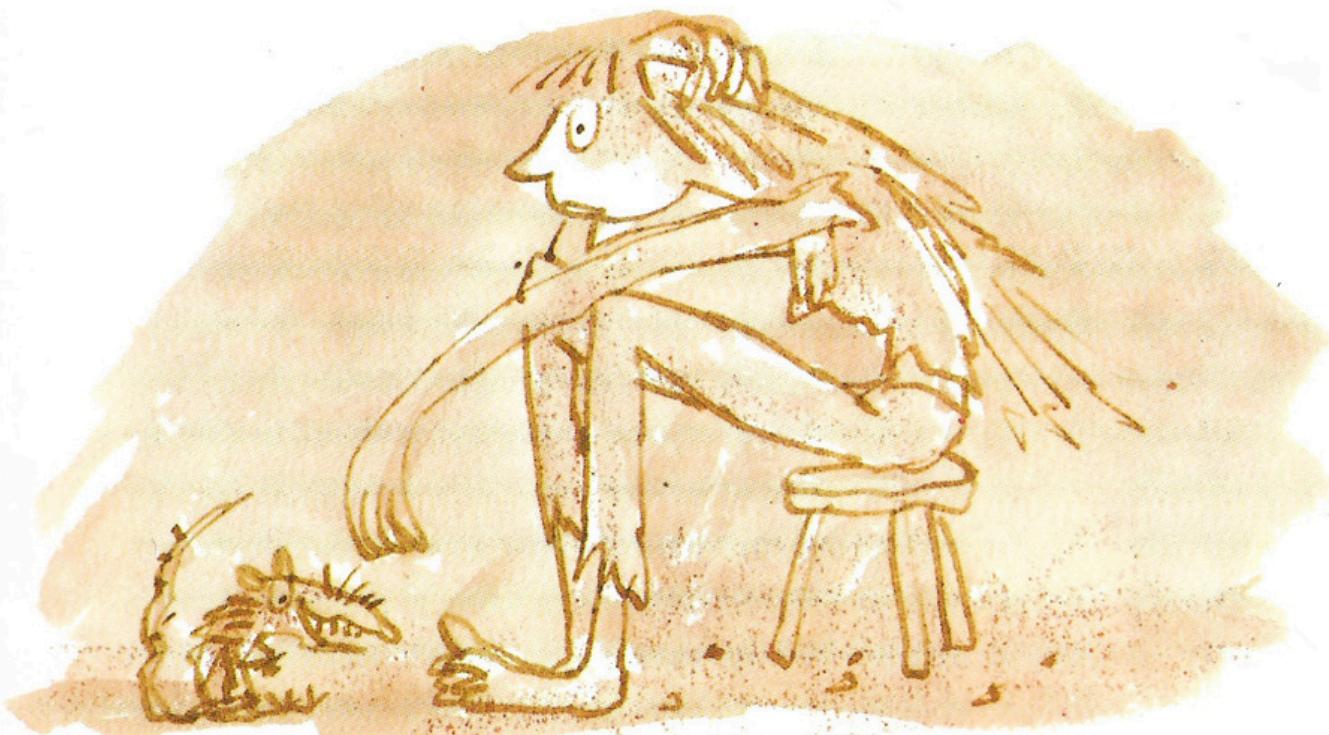

EDITORIAL EMPÚRIES
BARCELONA

LA VENTAFOCS

No, que no la sabeu, aquesta, i ca!
A la bona més sang i fetge hi ha.
La falsa, que vosaltres coneixeu,
la van refer en un conte molt nyeu-nyeu,
anys enrere, una gent desconeguda,
per tenir la canalla entretinguda.
Això sí, el primer tros és tot igual,
aquell en què, una nit primaveral,
les Germanastres, plenes d'or de llei,
se'n van al ball que hi ha al Palau del rei,
mentre la Ventafocs, que és tan bonica,
està tancada en un celler, pobrica,
amb ratots afamats pertot arreu
que li mosseguen el dit gros del peu.

I esgaripa: «Socors! Que vull sortir!».

La Fada, així que sent un bram tan fi,
apareix, resplendent com un braser,
i pregunta: «Estimada, que estàs bé?».

«Bé, dius?», fa la Cendrosa. «No ho saps veure,
que estic madura per tornar-me neura?»

Engega un cop de puny a la paret
i xiscla: «Has de portar-me al ball de dret!
A Palau hi ha un ball “disco”! Elles hi van,
i jo aquí, amb una enveja delirant!

Vull un vestit! Una carrossa d’or!
Un anell! Un brillant! Vull un tresor!
I xinel·les de plata, o de platí,
i unes mitges de nàilon, que fan fi!

Amb tot això al damunt pots ben comptar
que aquest Príncep se m’ha de declarar!».

I diu la Fada: «Espera’t un segon».

Clava un cop de vareta, i, ves per on,
en un tres i no res, com en un salt,
tenim la Ventafocs al ball reial!

Les Germanastres perden la bavalla
de veure-la amb el Príncep, ball que balla.
La mossà se li abraça fortament
i s’arramba al seu pit d’home valent.

El Príncep ja en té els ossos tots cruixits
i només fa esbufecs pels descosits.

Toquen les dotze, i ella fa: «Punyell!
M'he d'afanyar si vull salvar la pell!».
El Príncep crida: «No, tu no te'n vas!».
I la pren pel vestit per si de cas.
Brama la Ventafoçs: «Deixeu-me anar!»,
i s'esqueixa el vestit de tafetà.
Ha de fugir-ne amb la roba interior,
i perd una xinel.la en un graó.
El Príncep s'hi abalança com un llamp
i se l'estreny al pit, tot fet un flam.
«La que li vagi bé, dolenta o bona»,
diu ell, «demà serà la meva dona.
Visitaré tothom del veïnat
fins a trobar-la al lloc on s'ha amagat!»
I llavors, amb un pèl de deixadesa,
la desa en una caixa de cervesa.
A corre-cuita, aquella Germanastrà
de la cara de grans feta un desastre,
s'esmuny i pren el delicat calçat
i el llença a la comuna d'un plegat.

Llavors hi deixa, com una desferra,
la sabata del seu peuàs esquerre.
Ahà, ho veieu?, la cosa ja es complica,
i a la Cendrosa tot se li embolica.

El Príncep, l'endemà, se'n va corrents
a buscar per les cases existents.

Una noia es consum i es deshidrata:
vejam de qui deu ser aquesta sabata!

És un calçat molt ample i llargarut
(un peu normal hi deu estar perdut).

I fa una mica com de pudoreta
(temo que els peus li suen, senyoreta).

Vénen a provar sort milers de noies,
però totes se'n van ben poc cofoies.

Aquella Germanastra fa: «Ara jo!».

Se l'emprova. I el Príncep xiscla: «No!».

I ella: «Sí! Em va a la mida! Tararí!

Ara, doncs, us haureu de casar amb mi!».

El Príncep queda blanc com el paper
i remuga: «Deixeu-me anar al carrer!».

«De cap manera! Heu fet un jurament,

i no us podeu desdir del casament!»
«Talleu-li el coll!», el Príncep hi contesta.
I d'un sol *xac!* la deixen sense testa.
Fa el Príncep, lliure ja del maldecap:
«És força més bonica sense cap».
Ja surt la Germanastra Que-fa-dos:
«Ara em toca provar-ho a mi, senyors!».
«Proveu això, primer», fa el Príncep blau.
I es treu l'espasa de la beina i *zau!*,
un altre caparrot que cau rodó,
i rebota i rodola pel saló.
A la cuina, pelant una patata,
la Cendrosa ha sentit la saragata
dels caps que saltironen pel trespol,
i treu el seu amb molt poc protocol:
«Què és, aquest daltabaix?», diu, en entrar.
«Tu no t'hi fiquis!», el Príncep li fa.
La pobra noia no se'n vol convèncer:
«El meu Príncep! I talla colls!», que pensa.

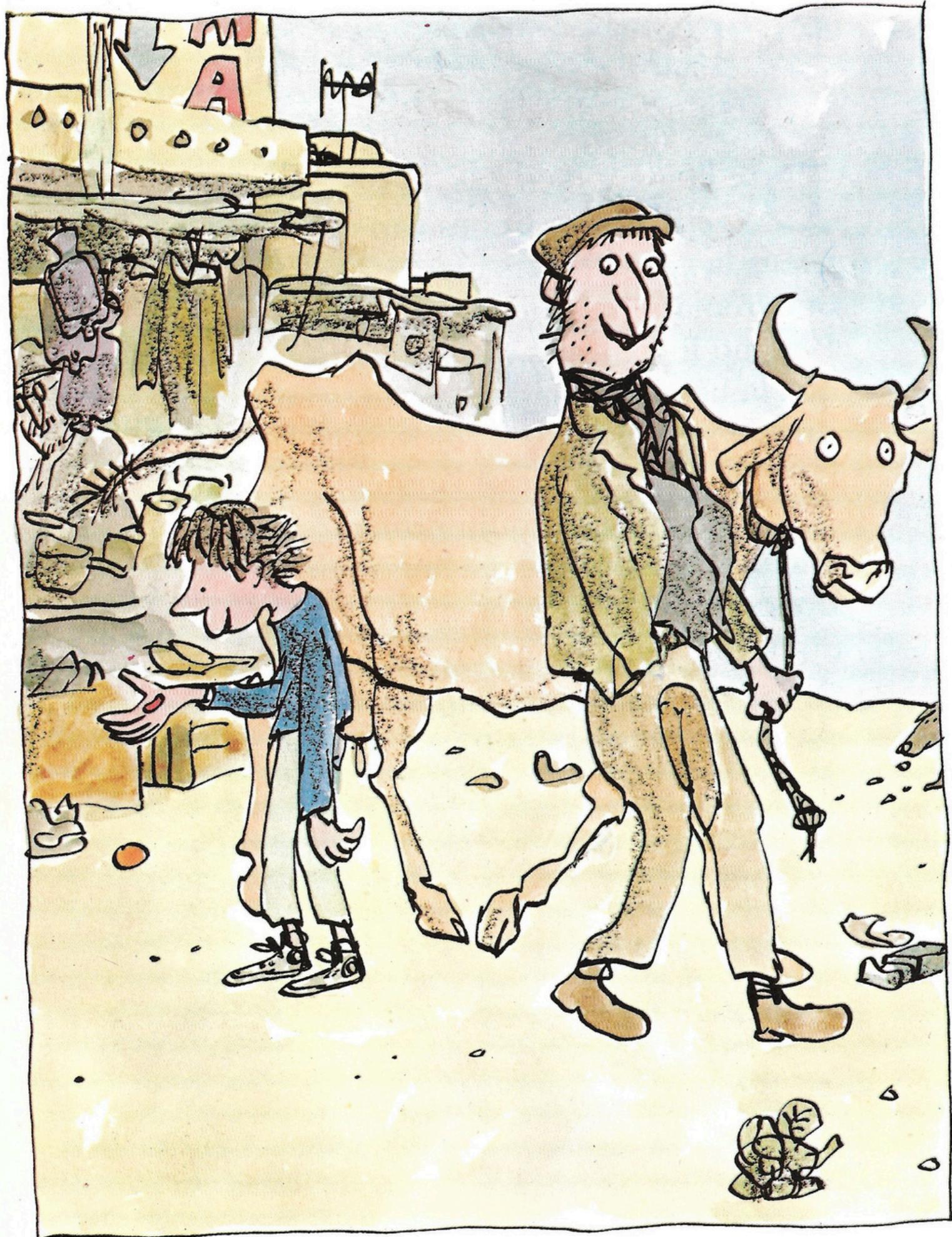
«Com podria casar-me jo amb algú
que es diverteix pitjor que no un zulú?»
«Qui és, aquesta pollosa?», el Príncep diu.
«Talleu-li el carbassot de viu en viu!»
Llavors, enmig d'un nimbe resplendent,
es presenta la Fada complaent,
amb la vareta, *zim-zam-zum*, pel mig:
«Corre, nena, formula algun desig!
Tu demana el que vulguis, sense por,
que jo puc concedir-te el bo i millor!».
La Ventafocs contesta: «Amable Fada,
el que és jo, avui seré més assenyada.
Prou de Prínceps, i luxes, i diners.
Ara que els he tastat, ja no en vull més.
Doneu-me, doncs, un homenet de bé,
que això és de mal trobar. Que ho podeu fer?».
I així es casa, d'un salt, la Ventafocs,
amb un xicot que no està pas per brocs
i és, a més, confiter de confitura,
artista de la melmelada pura.
I a casa d'ells hi ha sempre grans rialles,
i duraran d'aquí a les acaballes.

EN JAN I LA MONGETERA

Diu la mare d'en Jan: «Estem, mecatxo!,
a zero! Ves si trobes cap ricatxo,
i vens la vaca. Digues que està bona,
que trenta mil, i que allà va que trona!
Però no li diguessis, cap de flam,
que la bèstia és més vella que la fam!».
En Jan s'endú la vaca pel ronsal,
i diu, quan torna sense l'animal:
«Endevina, mareta, quin profit
el murri del teu fill ha aconseguit.
Doncs he fet, no em preguntis on ni com,
un negoci tan gros que no té nom».
«No siguis llepa», que la mare fa.
«Ja l'has venuda per un tros de pa!»

En treure en Jan només una mongeta,
sa mare es torna verda, es posa dreta,
fa un bot, i crida, perquè consti en acta:
«Estic *completament estupefacta!*
Tros de quòniам! Que em vols penjar l'esquella?
Per un fesol te m'has venut l'Estrella?».
I agafa la mongeta i, «Cap de ruc!»,
la rebot al femer, al bell mig del suc.
Llavors agafa el nano pel ganyot
i el deixa escalivat com un pebrot
amb el mànec del nou aspirador
(i això és, de molt, el més escruixidor!).
A les deu de la nit, si fa no fa,
la mongeta comença de brotar,
i l'endemà al matí s'ha fet tan alta
que no se'n veu el cim (ni fa cap falta).
«Què?», fa en Jan a sa mare empedreïda:
«No és millor que una vaca maleïda?»
La mare diu: «Ah sí, cap de bací?
I on les veus les mongetes per collir?
Ni una per remei! Només treu brot!».
«No, no!», fa en Jan, «mira allí dalt de tot!
Si mires ben amunt t'adonaràs
que el fullatge és tot d'or, ja veus quin cas!».
Vatua l'olla, el nano té raó!
Ara que hi ha una mica de claror,
la mare veu, enlaire, molt luxós,
un tou de fulles d'or meravellós.

I s'exclama: «Pels meus bigotis molls!
Em vendré el Mini per comprar-me un Rolls!
Vinga, babau! Què esperes? El singlot?
Enfila't de seguida i baixa-ho tot!».

En Jan, lleuger com una cadernera,
escala la gruixuda mongetera
sense aturar-se mai, amunt amunt,
però just quan arriba al capdamunt
passa una cosa ben esgarrifosa:
una veuassa fonda i horrorosa
comença a ressonar per damunt seu,
i tot tremola d'aquell tro tan greu.
Que fa una cosa així: «FI FO FU FAN,
JO DIRIA QUE SENTO OLOR DE JAN!».

En Jan té por, però té el seny complit,
i en davalla en menys temps del que ho he dit.

«Ai, mare, dec estar com una cabra:
hi ha una cosa espantosa, dalt de l'arbre!
Estic tarumba, estic sortint de test,
he vist un Gegantàs de nas molt llest!»

«*De nas molt llest!*», que l'escarneix sa mare.

«Que ja perds la xaveta, o què, tu, ara?»

«Doncs m'ha ensumat! No m'ho estic inventant!
Ha cridat que *sentia olor* de Jan!»

I diu la mare: «És clar, és que no m'estranya,
ja t'ho dic sempre que qui mai no es banya
fa una pudor que tapa l'esperit,
però tu fas el ronsa, malparit!

Fins ta mare faries girar enrere,
amb aquesta fortor de lleonera!».

I en Jan contesta: «Mare, si ets tan neta,
puja-hi *tu*, en aquest rave de mongeta».

Sa mare crida: «Oi tant, que hi pujaré!
O per ventura et creus que no ho puc fer?».
S'arromanga una mica la faldilla,
i s'hi enfila calçada amb sabatilla.
Deurà ensumar la mare, aquest Gegant?
En Jan para l'orella al *fo-fu-fan*,
i mira enlaire i es pregunta quan
les temibles paraules sonaran.
I llavors... d'algun lloc de les altures
arriba un so com de mastegadures.
Tot d'una, el Gegant parla, bocaplè:
«Això és canyella fina, al meu parer.
Tot i que» (i ara sembla disgustat)
«amb menys ossos hauria millorat».
«Ostres!», en Jan s'exclama. «Quina cara!
El Gegant s'ha cruspit la meva mare!
L'ha ensumada! La deu tenir al budell!
M'ho semblava, que feia tuferell.»
En Jan, que no ho acaba de pair,
es mira el daurat arbre gegantí.
I xiuxiueja: «Per la gran caputxa!
Ja veig que hauré de prendre'm una dutxa
si vull pujar aquest maleït llegum
sense que el monstre em senti la ferum.
De fet, no tinc cap altra solució».
Se'n va cap dins, engrapa un bon sabó
i es refrega tot ell de baix a dalt.
El cap i tot es renta! És natural.

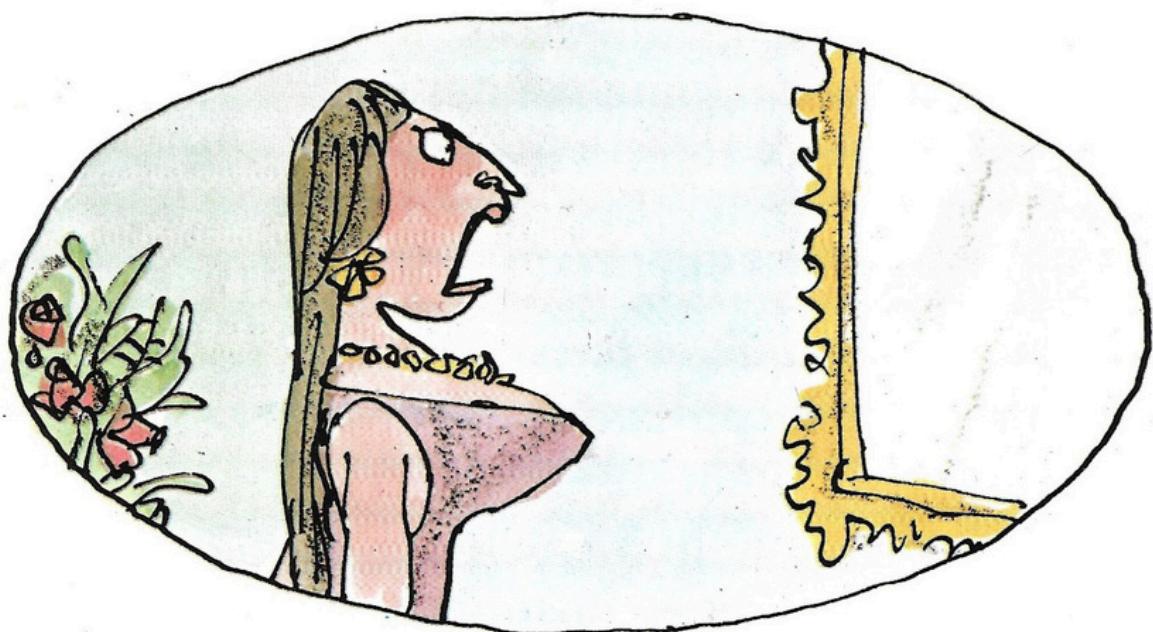
Es moca, es fa la boca amb pastadents,
i en sortir sembla un ram de pensaments.
I amunt s'enfila en Jan, de bona fe.
El Gegant és al cim, gruixut, obscè,
rondinant entre dents totes corcades
(en Jan sent al clatell les alenades),
amb el crit coneget: «FI FO FU FAN,
NO SENTO CAP OLOR DE VISITANT».
En Jan espera a veure'l adormit,
i s'esmuny amb menys fressa que un mosquit,
i tant d'or cull el nostre proletari
que se'ns torna de cop milionari.
I diu: «Doncs trobo que s'ho val, un bany.
Ara en prendré un al dia, i no un a l'any».

LA BLANCANEUS I ELS SET NANS

La mare de la Blancaneus s'ha mort,
Li el rei, son pare, se n'exclama fort:
«Ves quina murga! Ves quin mullader!
Ara hauré de buscar una altra muller!». (Per a un rei no ha estat mai senzilla cosa, de trobar-la tot sol, la millor espresa.)
Escriu a les revistes del país.
«Es necessita reina», diu l'avís.
Contesten deu mil noies del rodal que esperen arribar a núvia reial.
El rei respon amb un somriure fi:
«Les provaria totes, jo, per mi».
Però bé s'ha de decidir, al final: serà la senyoreta Boncorral, que porta una joguina sota el braç que es mira i es remira a cada pas.
És un Mirall amb vores de llautó, o sigui, **UN MIRALL MÀGIC PARLADOR**. Pregunta-li el que et passi pel magí, sempre té la resposta que ha de dir.
Si li vols, per exemple, demanar: «Oh Mirallet, què hi ha avui per dinar?», en un tres i no res el flosti diu:

«Carn de vedella amb cames de perdiu». Doncs molt bé, dia sí dia també, la malcriada Reina li ha de fer: «Oh Mirallet, contesta en un segon: Qui deu ser la més maca d'aquest món?». I contesta el Mirall cada vegada: «Madam, sou vós, la Reina coronada. Sí, vós sou l'única que ens arravata. Vós sou la més de tot: vós sou la nata». Durant deu anys, la Reina pixavina repeteix l'absurdíssima rutina. Però, de sobte, un dia tremebund, sent que el Mirall li diu, en to rotund: «D'avui endavant sereu *La-que-fa-dos*. La Blancaneus ja fa més goig que vós!». Llavors la Reina perd la compostura: «He de trinxar-la, aquesta criatura!

Li torçaré el clatell! L'escorxaré!
I, per sopar, el seu fetge em menjaré!».
Fa venir al seu despatx el Caçador
i, a crits, li diu: «Escolta'm bé, bufó!
Pren aquesta pollosa un parell d'hores
i aneu a passejar-vos pels afores!
Després fes-li un forat a les costelles
i me'n portes el cor, i unes graelles!».
El Caçador s'endú la criatura
roureda endins, punyal a la cintura.

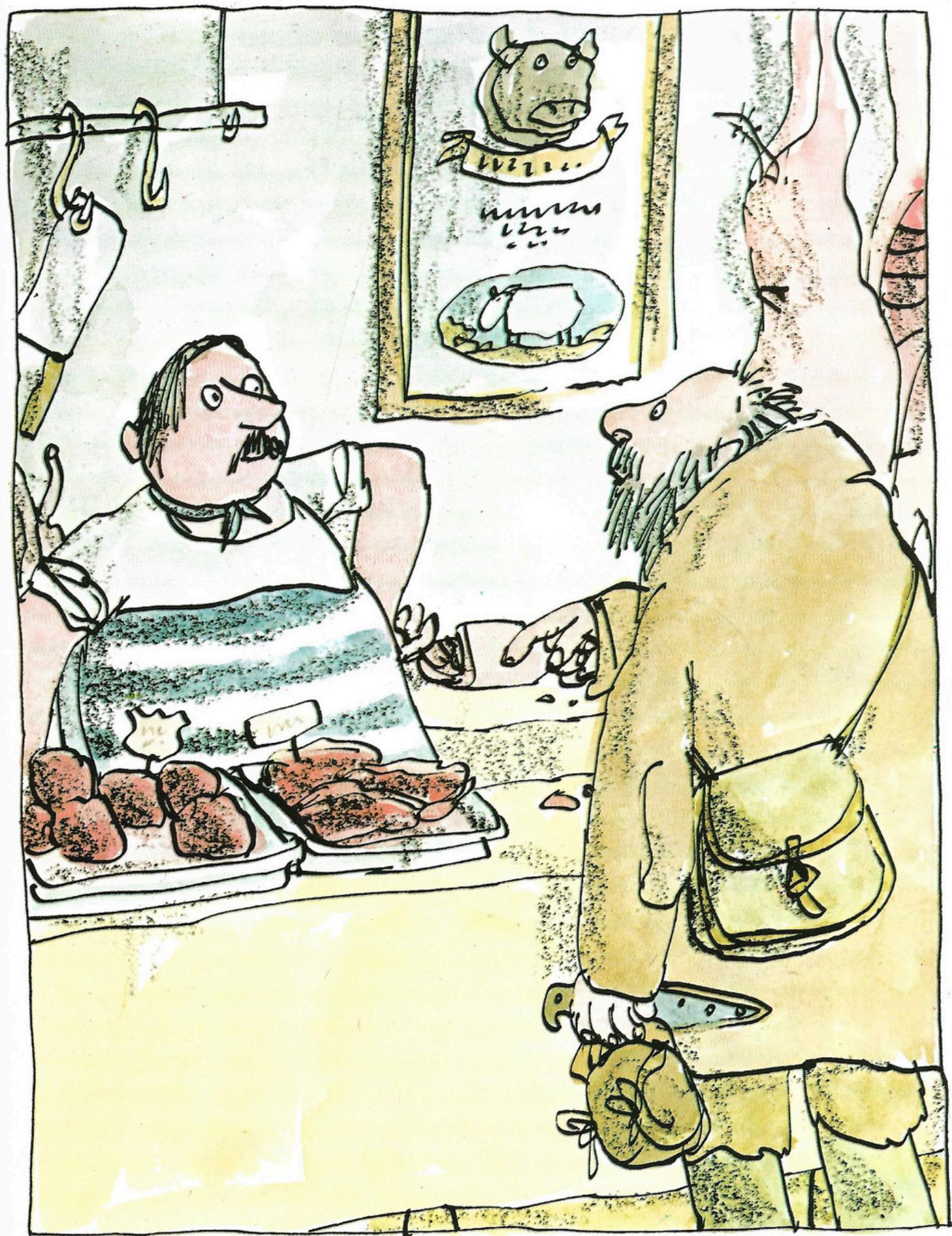

Espantada, la Blancaneus li fa:
«Si us plau, bon Caçador, deixeu-me anar!».
La mà peluda branda ja el punyal.
Però ella hi torna: «Jo no he fet cap mal!».
El cor del Caçador s'insubordina,
se li fon com cent grams de margarina.
I diu: «Doncs apa, maca, toca el dos».
I ella no s'ho fa dir tres cops ni dos.

Una estona més tard, el Caçador s'atura a casa el carnisser Vador per comprar-hi, només per si de cas, un cor de bou i un tall de carn ben gras.

«Oh Majestat, oh Reina!», fa el cor fort.
«Aquella mossa merdoseta ha mort!
I perquè us en quedeu ben convençuda
en porto aquests dos talls de carn molsuda.»
La Reina: «Bravo, Caçador valent!
Suposo que ho has fet ben lentament». Llavors (aquest és el tros repugnant)
s'asseu i es menja el cor al seu davant.
(Espero, almenys, que sigui ben guisat,
que el cor bullit és prou més dur que el plat.)
Mentre això passa a dintre del Palau,
la Blancaneus on deu parar, si us plau?
Com que és maca, ha trobat un filantrop
que l'ha duta a ciutat en autostop.
Troba feina (però no pas jornal)
de criada i cuinera general
a ca set homenics d'anomenada
(cap d'ells no aixeca ni cinc pams d'alçada),
ex-jòqueis de cavalls de patacada.

Aquests Set Nans, d'indiscutible encant,
tenen un vici força extravagant.
I és que es rebenten tots els seus calés
a l'hipòdrom, jugant-se'ls a milers.
(I el dia que el cavall triat no guanya
no poden ni menjar-se una castanya.)
Fins que un dia la noia es desespera:
«Mireu, tinc una idea de primera.
Vosaltres no patiu: deixeu-me fer.
Però res d'apostar fins que us diré».
I la mateixa nit, un altre cop,
la Blancaneus se'n va, fent autostop.
Aleshores, quan és ja força tard,
s'esmuny dins el Palau amb pas gallard.
En aquesta hora el Rei és al despatx
que hi compta, d'un en un, els seus diners,
i la Reina, a la sala del costat
que hi menja un pastisset de Cadaqués.
Com que tots els criats estan dormint
ella passà al saló de Carles Quint,
travessa de puntetes el parquet
i despenja EL MIRALL de la paret.
Se'n torna a casa seva amb peus de plom,
i se'n va a demanar al Gran Nan (o Gnom)
que pregunti el que vulgui al seu Mirall.
«Au, vinga!», diu. «Sembleu un espantall!»
I fa el Nan: «Oh Mirall, no ens enganyeu!
Estem més escurrats que una guineu!

Quin cavall demà al vespre haurà guanyat
la Copa de la Generalitat?».

El Mirall li contesta en un xiu-xiu:
«El cavall que du el nom de Cotoliu».

Els Nans es tornen ximples un per un,
petonegen la noia a cada punt,
només amb un neguit quantitatius:
els diners per jugar-se al Cotoliu.

Es revenen el cotxe i el trineu,
i manlleven diners pertot arreu
(sort tenen que els hi ajuda el fi cervell
del director del Banc de Sabadell).

Cap a l'hipòdrom van, i al capdavall,
per primer cop, encerten el cavall.

Cada dia del món, d'ara endavant,
el Mirall Mètic els fa anar guanyant.
La noia i els Set Nans fan inventaris
i veuen que ja són milionaris.

I això ensenya que el joc no és cap pecat,
sempre que puguis dir que hi has guanyat.

LA RÍNXOLS D'OR I ELS TRES ÓSSOS

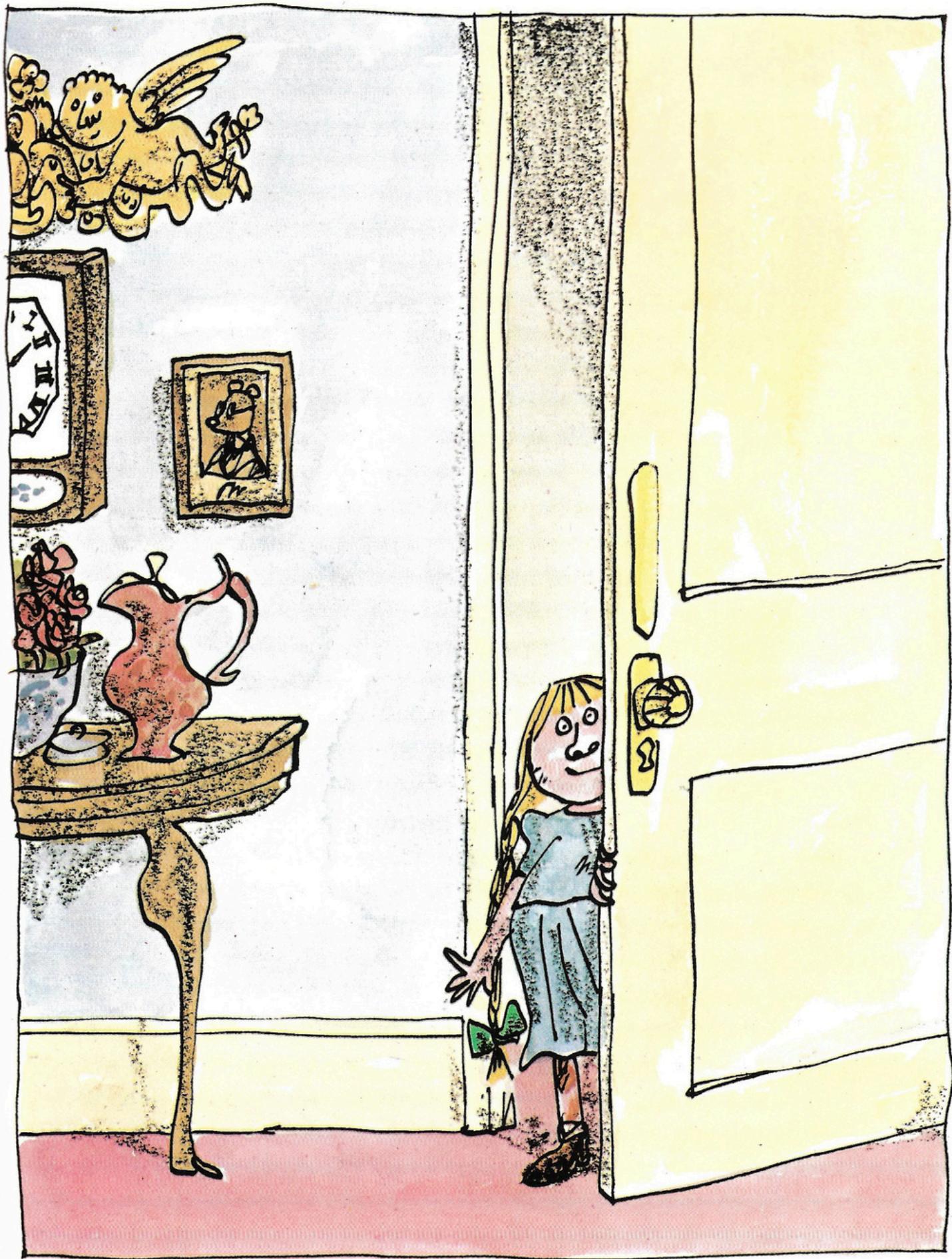
Aquest conte pervers tan reputat
mai no hauria d'haver-se publicat.
És un profund misteri per a mi
com els pares no saben advertir
que això és una rondalla esgarrifosa
sobre una nena cínica i tramposa.
Si se me'n presentava l'ocasió
no dubtaria a dur-la a la presó.
Ara imagina't per un sol instant
que has fet un esmorzar reconfortant:
farinetes que es mengen amb cullera,
i perfumat cafè de cafetera,
i potser pa amb tomàquet amb pernil,
a la taula parada amb drap de fil,
amb un lloc per al pare, un per a tu,
i un altre per al nen, que està dejú.
Tot d'una el pare crida: «Repunyeta!
Ostres, com crema, aquesta farineta!

Me'n vaig a fer una volta pel carrer
fins que estigui més fred, aquest morter». I hi afegeix: «Un passeig matinal
suposo que em farà més bé que mal.
És bona cosa per obrir la gana,
i per moure una panxa catalana». I cap dona com cal no gosaria
tractar aquest determini de follia.
I menys encara a l'hora d'esmorzar,
quan no sap quin humor l'home tindrà.
Afigura't que, així que ets al carrer,
la Rínxols d'Or, aquest gripau fanguer,
aquesta lladregota tafanera,
s'esmuny a casa teva pel darrere.
Fa una ràpida ullada, encara dreta,
i ja veu els tres plats de farineta.
Sense pensar ni a seure, atabalant-se,
engrapa una cullera i s'hi abalança.

Imagina't, et dic, per un instant,
que has preparat un tec reconfortant,
i surt una mocosa delinqüent,
t'entra a casa, i se'l menja a cremadent!
Però és que encara, això, no és el pitjor!

Ara ve el tros més descoratjador.
Tu ets, és clar, una dona de sa casa,
i et deus haver muntat la vida a base
de voltar-te de coses refinades,
com ara querubins d'ales daurades,
i mobles Lluís XV (llits, armaris...),
comprats als més insignes antiquaris.
Però el tresor que tu t'estimes més,
el que ensenyes a tots els forasters,
és una cadireta de noguer
de l'època del rei Pere Tercer.
És l'objecte que més et satisfà,
herència que la mare et va deixar.
Però, com tants desnaturalitzats,
el monstre no fa cas d'antiguitats.
La Rínxols d'Or se'n fum. Què n'ha de fer!
Fixa't com deixa caure el cul groller
sobre aquesta exquisida meravella,
i, cric-crac!, de seguida l'estavella.
Una nena com cal hauria dit:
«Déu meu, quin greu!», i hauria envermellit.

La Rínxols no. Ella es posa a renegar:
«Aquest coi de cadira és per llençar!».

I llavors deixa anar una paraulota
d'aquelles que fan fer-te una ganyota.
(No goso escriure-la, ni insinuar-la.
Ningú no gosaria publicar-la.)

Potser creus que aquest ésser monstruós
haurà tingut prou seny per tocar el dos.
Doncs no. Em sap molt de greu, de veritat,
però el desastre sols ha començat.

Ara diu que voldria trencar un son:
«Quin llit deu ser més tou per fer non-non?».

Se'n va escales amunt, i els tres llits prova.
(Una catàstrofe es prepara nova.)

La gent que gasten prou educació
es treuen la sabata i el mitjó
sempre que volen enfilar-se al llit.
Però la Rínxols no ha mogut ni un dit.

Du les sabates brutes de quitrà,
de fang, de llot, de terra de fangar.
I això no és tot, encara: en un taló
hi du l'obra d'un gos bastant bacó.

T'ho torno a dir: vejam què et semblaria
si tota aquesta pesta i porqueria
et quedava enganxada a l'edredó
per culpa d'algun monstre malfactor?

(La història no registra fets ni dates
si la nena es va treure les sabates.)

Quina història de crim darrere crim!
Vejam ara si tot ho resumim.

Crim U: L'acusa ja el senyor fiscal:
«Entra en un pis de forma deslleial».

Crim Dos: Hi torna encara el bon senyor:
«Roba les farinetes del minyó».

Crim Tres: «Esbota una cadira rara
que ha llegat a l'Osset la seva mare».

Crim Quatre: «Embruta tots els llençols blancs
amb tota mena d'enganxosos fangs».

Qualsevol jutge correria a dir:
«Deu anys. Treballs forçats. A la cangrí».

Però no, en aquell conte carrincló
n'escapa sense pena ni presó.

Mentre els marrecs petits d'aquí i d'allà
bramen: «Visca! Molt bé! Que bé que va!
Pobreta Rínxols d'Or!», fan amb un crit.

«Sort que al final de tot se n'ha sortit!»

Jo, en canvi, engegaria, amb tots els fàstics,
la nena a fer la fi del Cagalàstics.

«Oh mare!», que s'exclama el pobre Osset.

«On són les farinetes? No hi ha dret!»

«Vés a dalt», diu el pare amb un rugit.

«Les farinetes són damunt el llit.

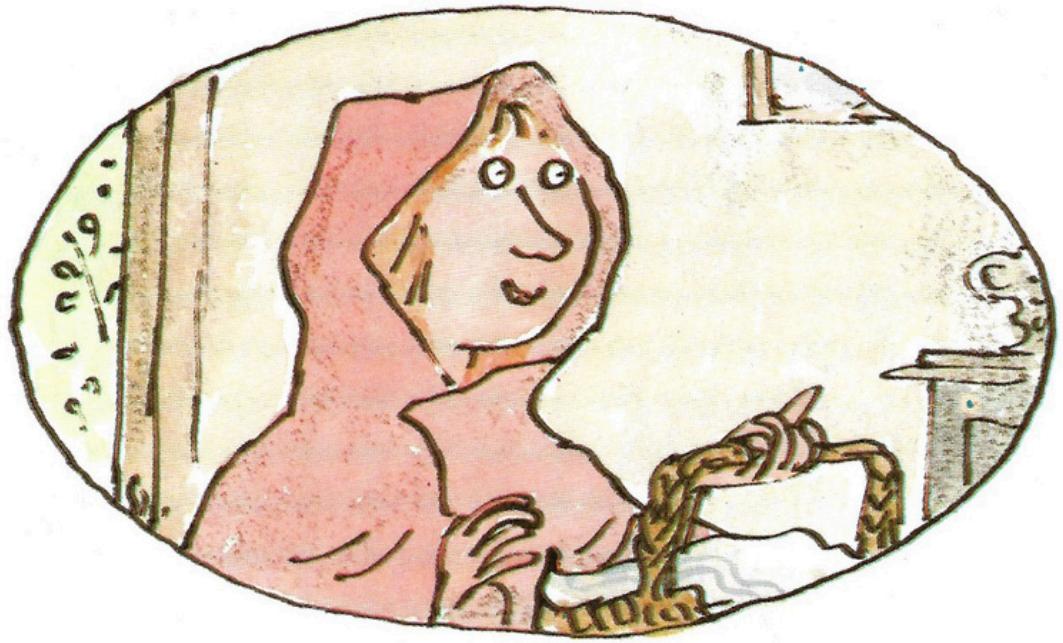
Però com que són dins la Mademoiselle,
te l'hauràs de cruspír fins l'últim pèl.»

LA CAPUTXETA VERMELLA I EL LLOP

Així que el Llop va començar a sentir
que li vindria bé menjar un bocí,
va anar a ca l'àvia i va trucar a la porta.
En veure'l, l'àvia va quedar mig morta
davant aquella dentadura blanca
que deia «Puc entrar?» amb rialla franca.
I la pobra, de por s'esgarrifava:
«Se'm menjara de viu en viu!», plorava.
I sí, tenia tota la raó:
se la va empatholar com un bombó.
Però la iaia era petita i dura
que no atipava més que la verdura,
i el Llop cridava: «No he pogut sentir
que m'arribés al pap ni un mal bocí!».
I anava per la cuina rondinant:
«Em cal un segon plat més abundant!».
I estraient un somriure esgarrifós
va dir: «Doncs bé, m'esperaré, senyors,
fins que arribi del bosc la Caputxeta,
carregada amb la seva cistelleta».
Es va vestir de iaia amb els vestits
(és clar, no se'ls havia pas cruspits!):

barret, ulleres i vestit jaqueta,
i, a més, sabates i una manteleta.
Es raspalla tot ell, i a la butaca
on s'asseia la vella s'esterraca.
Va entrar la vermelleta pel jardí,
va fer uns ulls com taronges i va dir:

«*Quines orelles tan regrosses, iaia*».
«*Per sentir-te millor*», que va fer el Llop.
I la nena: «*I quins ulls tan grossos, iaia*».
«*Tot per veure't millor*», que va fer el Llop.

I se la contemplava, embadalit,
pensant: «Aquesta nena és un confit.
Després d'aquella vella, em semblarà
una torrada plena de caviar».

Llavors va dir la nena: «*Però, iaia,
quin abrigàs de pells porteu tan maco!*».

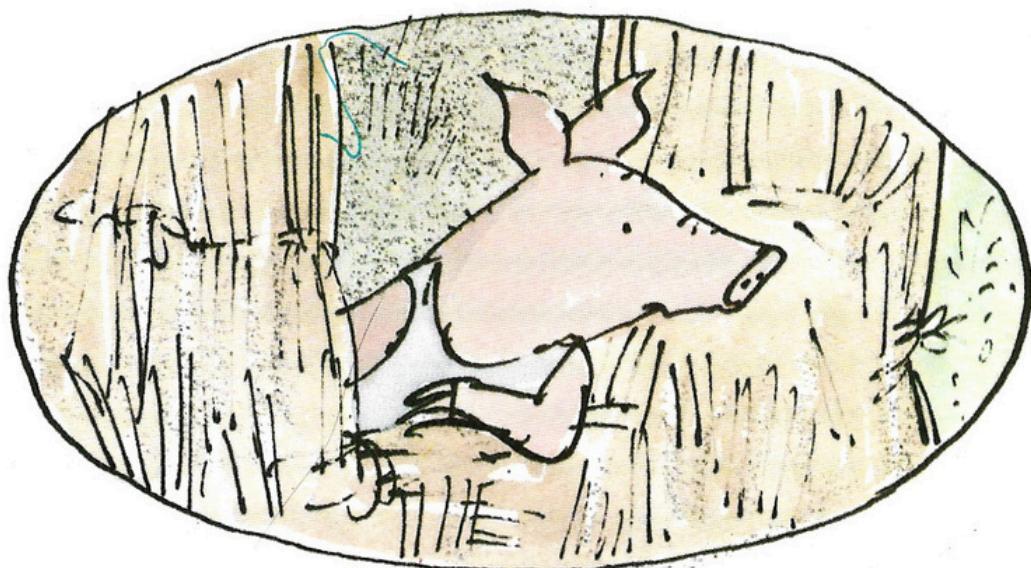

I el Llop: «Que no! T'has descuidat de dir:
quins ULLALS TAN REGROSSOS tinc avui!
Però és igual que ho diguis malament,
perquè el que és jo te'm menjaré igualment».
La mürria Caputxeta s'enriola.
Es treu de la faldilla una pistola,
apunta a l'animal a l'ull esquerre
i *pam-pam-pam*, el deixa estès a terra.
Al cap d'uns dies, una setmaneta,
em vaig trobar pel bosc la Caputxeta.
Però, quin canvi, noi! De vermell, res,
ni tampoc de caputxa de pagès.
«Hola», em va dir, «que no ho veus, cap de ruc,
quin abrigàs de PELL DE LLOP que duc?»

ELS TRES PORQUETS

L'animal que jo poso al capdamunt de tots els altres és el porc. I punt. El porc és noble. El porc és eixerit. El porc és educat. Però està escrit que alguna hora, per fer-me la traveta, n'hi hagi algun d'afluixat de la xaveta. ¿Què diríeu, a veure, si algun dia, anant pel bosc, tots sols o en companyia, ensopegàveu —quina gran troballa!— un porc en una caseta de PALLA? El Llop, veient-ho, es va llepar els llambrots i va dir: «Aquest porquet ja ha fet atots». «*Porquet, Porquet, si et plau, deixam entrar.*» «*No, no, Llopet, que ja sé de què va!*» «*Bufaré i bufaré, i la casa et volarà!*»

El Porquet suplicava com un reu,
però el Llop no es donava per cap preu.
«Cansalada, fuet, pernil salat,
ves si no sóc un Llop afortunat!»,
va dir-se, i tot i que era un carcamal
va guardar-se la cua pel final.

El Llop va anar voltant, un pèl botit,
fins a trobar, oh sorpresa, un nou convit:
una altra casa de porquets lirons,
i aquesta era bastida amb BRANQUILLONS!
«*Porquet, Porquet, si et plau, deixà'm entrar.*»
«*No, no, Llopet, que ja sé de què va!*»
«*Bufaré i bufaré, i la casa et volarà!*»

I el Llop hi va afegir: «Doncs ves que vinc!». Va bufar i rebufar sis cops o cinc,
i el pobre porc es va posar a xisclar.
Cridava: «Oh Llop, has fet *un àpat, ja!*
Parlem-ne, doncs, i fem un tracte. Fa?».

I el Llop: «Suposo que ho deus dir per xanxa»,
i en un no res el va tenir a la panxa.
«Ah, cosa fina!», va fer el Lloparràs,
«però el que és jo, de tip no n'estic pas!
Ja ho sé prou que se m'infla la tripeta,
però és tan gust saltar-se la dieta!»

Va arribar a una altra casa, a poc a poc,
com ratolí que s'hi acostés per joc.

A la casa hi havia, tremolós,
un Porquet arraulit com si no hi fos.
Però aquest, el Porquet Número Tres,
era llest com cap altre, i molt entès.
Res de palla, ni branques, ni bastons:
la caseta era feta de MAONS.

«No m'aconseguiràs!», va dir el Porquet.
«Et volaré!», va contestar el pillet.
«Mira que hauràs de menester un bon buf,
i no et veig prou cepat», va dir el nap-buf.
Bufa que bufa, el Llop perdia el bleix,
i la casa seguia allí mateix.

«Si no la faig volar bufant», va dir,
«la volaré amb un mètode més fi.
Aquesta nit et passaré visita
i ho faré amb un cartutx de dinamita!»

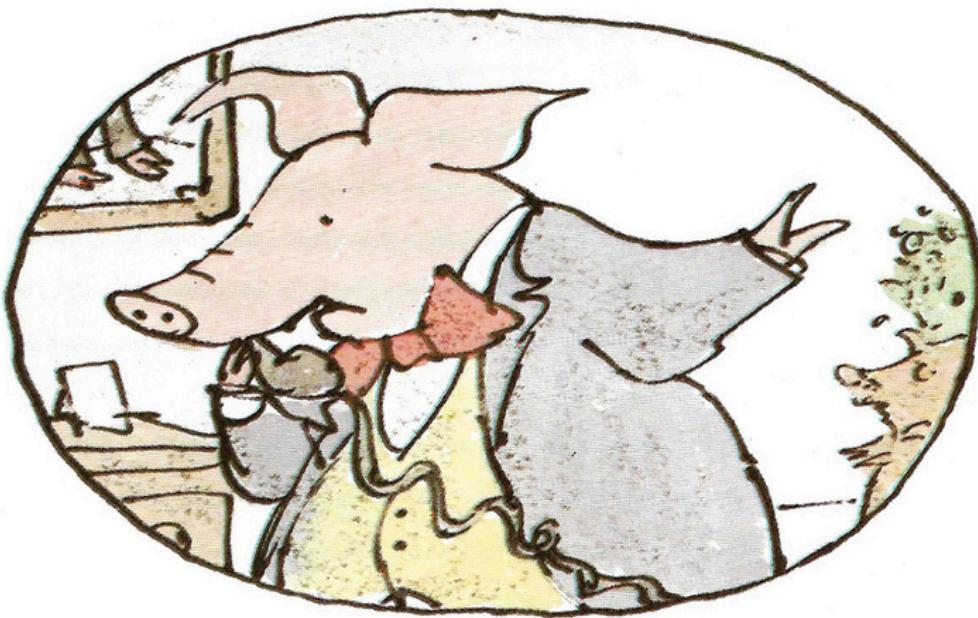
I el Porquet: «Ai el cafre, i n'és capaç!».

Se'n va cap al telèfon a tot gas,
i marca el número d'una llibreta,
que és el de la veïna Caputxeta.

«Digueu», ella va fer, «amb qui parlo? Amb qui?
Hola, Porquet, com prova per aquí?»

I el Porc cridava: «Ajuda'm, Caputxeta;
et sembla que podries, vermelleta?».

«És clar, ho intentaré», que ella respon,
«què tens?» I el Porc: «Un llop que em treu la son!
Sé que has tractat amb llops altres vegades,
i aquí en tinc un que fa unes grans bufades!».

I ella que diu: «Ai, Porquet estimat,
és la meva millor especialitat.

Ara em rentava el cap, però és igual,
així que el tingui sec vindré amb un salt».

De manera que al cap d'una estoneta
arriba la valenta Caputxeta.

El Lloparràs, que en té una gran sorpresa,
se la mira amb ulls grocs com maionesa.

Ell que s'esmola aquells ullals punxents,
i la bava li cau d'entre les dents.

De nou la Caputxeta s'enriola.

Es treu de la faldilla la pistola,

li apunta, també a aquest, a l'ull esquerre,
i d'un sol tret el deixa estès a terra.

El Porc, mirant per una finestreta,
fa un crit: «Molt bé, heroïna Caputxeta!».

Porquet, mai no et refiüs de gent d'upa
com aquesta dameta, que fan pupa.

La Caputxeta, avui ho he descobert,
té *dos* abrics de pell de llop, ben cert,
però per fer viatges veig que té
un MALETÍ DE PELL DE PORC, també.

ÍNDEX

- La Ventafocs 5
En Jan i la Mongetera 13
La Blancaneus i els Set Nans 21
La Rínxols d'Or i els Tres Óssos 29
La Caputxeta Vermella i el Llop 36
Els Tres Porquets 41

Roald Dahl, l'inoblidable autor de *Les bruixes*,
sorprèn una vegada més els seus lectors amb un llibre incisiu i insidiós:
la nova i divertidíssima versió, escrita en *versos perversos*,
i admirablement traduïda per Miquel Desclot,
de sis dels contes més famosos de tots els temps:

La Ventafocs

El Jan i la Mongetera

La Blancaneus i els Set Nans

La Rínxols d'Or i els Tres Òssos

La Caputxeta Vermella i el Llop

Els Tres Porquets

9 788475 960951